Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἡ κόρη μας μιλάει ἔτσι !...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ — Ὁ γαμπρός μας !...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἤξερα βέβαια πὼς ἡ Σιμόνη δὲν εἶχε ἐντελῶς τὶς διχές μας ἀντιλήψεις, ἀλλὰ δὲ τὴ φανταζόμουν ποτὲ τόσο ἀναίσθητη στὴν ὠμορφιά...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κ' ὁ σζζυγός της τὸ ἴδιο εἶνε... Τὸ ἰδεῶδες του εἶνε οἱ ἴσιοι δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης... Τοὺς ἄκουσες πὼς μιλᾶνε μεταξύ τους σὲ πληθυντικὸ ἀριθμό !...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (ὑψώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό). — Νειόπαντροι καὶ νὰ μιλᾶνε σὲ πληθυντικό !...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αὐτὸ εἶνε ἔνδειξις τῆς ψυχικῆς τους καταστάσεως. Ἄ, στὴν ἐποχή μας οἱ ἐρωτευμένοι καταλάβαιναν τὴν καλλιτεχνικὴ ὠμορφιὰ μιᾶς πόλεως σὰν τὴ Βενετία...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἐκείνη ἡ ἐποχὴ πέρασε πειά... Οἱ νέοι δὲν βρίσκουν πειὰ καμμιὰ ὠμορφιὰ παρὰ στὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ στὰ σπίτια μὲ τὰ εἴκοσι πατώματα...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου εἶνε μιὰ προσβολὴ ἐναντίον τῆς ἀσύγκριτης αὐτῆς πόλεως. Πρέπει νὰ τὴν ἐπανορθώσουμε. Πρέπει ν' ἀποδείξουμε στὴν αἰωνία αὐτὴ πόλι ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ψυχὲς ποὺ νοιώθουν τὴν ὠμορφιά της κ' ὅτι κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν εἶνε πιὸ ὤμορφο γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ; Ἐγὼ δὲν βλέπω πουθενὰ ἐρωτευμένους...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κ' ἐμεῖς τί εἶμαστε...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἐμεῖς, φτωχέ μου φίλε !.. Ἐμεῖς εἴμαστε πειά...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (ζωηρά). — Ὤ, μὴν τὸ λές !... Ἂς μὴν τ' ἀκούσω κα' τίποτε... Μόλις εἰκοσιπέντε χρόνον κ' ἐγὼ τ' ἄντα...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Αὐτὸ εἶνε μιὰ πλάνη...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Μιὰ ἐπέρχεια, μιὰ θεία πλάνη... Ἂς τὴν ἀποκαλέσουμε σὰν ἕνα ἐξωτικὸ καὶ σπάνιο φρούτο... Ἔχουμε ἕνα μῆνα μόλις παντρευμένοι καὶ κάνουμε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου μας στὴν Ἰταλία... Ἔχουμε ἐπισκεφθῆ τὸ Μιλανο τὴ Ρώμη, τὴ Νεάπολι... Καὶ τώρα βρισκόμαστε στὴ Βενετία. Ἡ πόλις τῶν δόγηδων μᾶς ὑποδέχεται ὅπως ὑποδέχεται πάντοτε τοὺς ἐρωτευμένους, δημιουργοῦντας μας ἕνα περιβάλλον μέθης καὶ ὀνείρου... Ἀποψε, ἐπομένως, μὲ τὸ σελεγνόφωτος, φύγαμε ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο καὶ πήραμε αὐτὴ τὴ γόνδολα, ποὺ μᾶς λικνίζει μὲ τὸ κούνημά της...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ὤ, αὐτὴ ἡ γοητεία τοῦ παρελθόντος !...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ — Ὄχι, φίλη μου... Ἡ γοητεία τοῦ παρόντος νὰ λές !... Εἶσαι νέα...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Εἶμαι ;...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεχίζοντας). — Εἶσαι νέα, ὡραία, ξανθὴ καὶ σ' ἀγαπῶ...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (δακρυσμένη). — Φίλε μου...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Ἀπὸ τὰ μάτια σου ἀντλῶ, σὰν ἀπὸ μιὰν ἄσωτη πηγὴ, τὸ κρυσταλλένιο νερὸ τῆς εὐτυχίας. Στὸ χαμόγελό σου ἀνθίζει τὸ λουλοῦδι τῆς ἀγάπης μας... Στὰ χιλιά σου κλείνεται ἡ ζωή μου ὁλόκληρη...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (γεμάτη τρυφερότητα). — Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !... Ἡ δυὸ καρδιές μας εἶνε μία... Οἱ παλμοί τους εἶνε κοινοί...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἄχ, Βενετία, Βενετία !... Ἐσὺ μᾶς μέθυσες ἀπόψε μὲ τόση εὐτυχία... Βενετία, καταφύγιο τῶν ἐρωτευμένων, πατρίδα τῶν ποιητῶν !... Ὅλοι οἱ ποιηταί, ὅλοι οἱ ἐρασταὶ σ' ἀγάπησαν... Θυμήσου, Ἀμιλία, τὸ παλιὸ τραγοῦδι. (Τραγουδάει) :

Στὴ Βενετία τὴν τρελλή,
σ' ἕνα κανάλι,
τὸ πρῶτο σοῦδωσα φιλὶ
καὶ μοῦπες : «Πάλι !..»

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (συνεχίζοντας μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό) :

Σ' ἡ Βενετία μιὰ βραδυὰ
μὲ τὸ φεγγάρι,
ἄχ, τὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ
μοῦ εἶχε πάρει...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. (βγάζει μιὰ κραυγή). — Ὤ ! ὤ ! ὤ ! Ἡ ἀρθριτίς μου μὲ ξανάπιασε...

Ἡ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Κ' ἐμένα μ' ἔπιασαν πάλι οἱ ρευματισμοί μου... Ἂς γυρίσουμε γρήγορα στὸ ξενοδοχεῖο μας... Ἡ ὑγρασία μᾶς πειράζει...

Ὁ κ. ΜΕΡΒΑΛ. — Ἔχεις δίκηο... Εἴμαστε τρελλοί, στὴν ἡλικία μας, νὰ ἐκτιθέμεθα ἔτσι...

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΜΑΛΙΑ !... ΑΜΑΛΙΑ !...

Πάντα θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ ὄνομα. Πάντα θυμᾶμαι κάποιον Ἰταλιάνο ποὺ κάθε καλοκαίρι ἐρχότανε με τα δυό του κορίτσια κ' ἔπιανε τὸ θεατράκι του κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ἀρχαίου ποταμοῦ, ἐκεῖ στὴν ἀλησμόνητη ἐπαρχία.

Ἀμαλία !

Ἔτσι τὴ λέγαν τὴ μιὰ ἀπ' τὶς κόρες του.

Κ' εἶμασταν, ἐγὼ κι ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός μου, ἐρωτευμένοι μαζί της. Τί πειραξε ποὺ μᾶς περνοῦσε ἑφτὰ ὀχτὼ χρόνια !

Τὸ βράδυιὰ, στὸ κρεββάτι μου, πρωτοῦ μὲ πάρει ὁ ὕπνος καὶ τὶς νύχτες, ὅταν μισοξυπνοῦσα, μια μορφὴ παρουσιαζόταν ἐμπρός μου κ' ἕνα ὄνομα ψιθύριζε σιγαλά :

Ἀμαλία !

Τί ρωμαντικὰ ὄνειρα ἔπλαθε τὸ παιδικό μου γι' αὐτὴν μυαλό. Κι τὸ πιὸ συνηθισμένο ἦταν ἐπάνω-κάτω αὐτό :

«Νύχτα. Στὸ σπίτι της ἔμεναν λησταί. Ὁ πατέρας της κατατρομαγμένος ἐφώναζε, ζητοῦσε βοήθεια ἀπ' τοὺς γειτόνους. Ὅλοι κοιμοῦνε δὲν ἐπήγαινε.

»Νά ! Τὴν ἁρπάζουν ἀπ' τὰ ὦμα, τὰ ξέπλεκα μαλλιά της ! Κατεβαίνουν τὴ σκάλα. Σὲ λιγάκι θὰ τὴν σύρουν στὰ βουνά !

»Κ' ἐγὼ ξαφνικὰ ἀτρόμητος, μ' ἕνα σπαθὶ ξεγυμνωτὸ στὸ χέρι, ὁρμοῦσα ἐκεῖ ... πεντέξη λησταί, λευτέρωνα μιαιὰς τὴν Ἀμαλία καὶ τὴν ἀνέβαζα στὸ ὀντοχωμένο τῆς πατρικοῦ, ποὺ μὲ ἀνοιχτὰ ἐξυπνασμένης στὰ μάτια τὴν ἐφρίξ... στὴν ἀγκαλιά μου, λέγοντας μου :

— Πάρ' τηνε ! Σοῦ ἀξίζει !»

Αὐτὸ ἦταν πάντα τὸ τέλος τοῦ ἀγραφου παιδικοῦ μου ἐπικοῦ τραγουδιοῦ.

* * *

Κάθε Σαββατόβραδο μᾶς ἔπαιρνε ὁ προγυμναστής μας καὶ μᾶς ἐπήγαινε στὸ θεατράκι. Κι' θυμᾶμαι ὅταν ἡ Ἀμαλία, στὸ διάλειμμα τῆς παραστάσεως ἔβγαινε γιὰ νὰ μαζέψη μ' ἕνα πιατάκι δεκάρες ἀπ' τοὺς θεατές, ἔχωνα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου, ἔβγαζα ὅλες τὶς δεκάρες ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει, μέσα στὴν ἑβδομάδα, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ θειός κ' ἡ θεῖες καὶ τὶς ἔριχνα δεξιὰ-δεξιὰ στὸ πιατάκι της.

Ἡ Ἀμαλία ἁπλωνε τὸ χέρι της τότε καὶ μ' ἐχαίδευε κ' ἐγὼ πετοῦσα στοὺς οὐρανούς.

Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὸ χάδι της. Καμμιὰς ἄλλης γυναίκας τὸ χάδι δὲν μπόρεσε νὰ τὸ σβύση ἐκεῖνο, τὸ πρῶτο, τῆς πρώτης, τῆς παιδικῆς, τῆς ἰδανικῆς μου ἀγάπης.

* * *

Κάποιο Σάββατο εἶχα κάνει κάποια ἀταξία κ' ἡ μητέρα μου μὲ τιμώρησε μὲ τὴ στέρησι τῆς παραστάσεως.

Ἤμουν κιόλας πλαγιασμένος στὸ κρεββάτι μου, ὅταν ἄκουσα τὸν προγυμναστὴ μὲ τὸν ἀδερφό μου χαρούμενο νὰ κατεβαίνουν τὴν πέτρινη σκάλα γιὰ νὰ πάνε στὸ θέατρο.

Πόσο ἔκλαψα ! Τί λυγμοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ! Τὸ ντύμα τοῦ μαξηλαριοῦ τὸ εἶχα πλύνει μὲ τὰ δακρυά μου.

Ἐφύγαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Μεγάλωσα, ἔγινα νέος, γνωρίστηκα ἀπὸ κοντὰ μὲ τόσες Ἀθηνιωτοπούλες. Μὰ ἡ Ἀμαλία δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ μου.

Κι' ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἐγύρισα στὴν ἐπαρχία, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ρωτήσω γιὰ τὴν Ἀμαλία. Ὅμως κανείς, κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώση μιὰ σωστὴ πληροφορία.

Καὶ μιὰ μέρα βροχερή, ἀκολουθῶντας στὸ μικρὸ κοιμητήρι τὴν κηδεία κάποιου φίλου τῆς οἰκογενείας μας, εὑρέθηκα ξαφνικὰ ἐμπρὸς σ' ἕνα νιόσκαφτο μνῆμα, μ' ἕνα μαῦρο ἐκεῖ στημένο σταυρό. Κ' ἐπάνω του μὲ ἄσπρα γράμματα, ποὺ τὰ βλέπω ἀκόμα μπροστά μου, ἐδιάβασα τὸ γλυκό, τὸ ἀγαπημένο, τὸ ἀλησμόνητο ὄνομα :

Ἀμαλία !

Τὴν ἄλλη μέρα ἐγύρισα πρωΐ-πρωΐ κ' ἐσκόρπισα ἐκεῖ λίγα λουλούδια, μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ σκορπίζω στὸν τάφο τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Καὶ σὲ λίγες ὧρες ἔπαιρνα τὸ τραῖνο κ' ἔφευγα... ἀγύριστα, γιὰ πάντα !

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

* * * * ΗΙ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ * * * *

Ὁ Ἀποχωρισμός